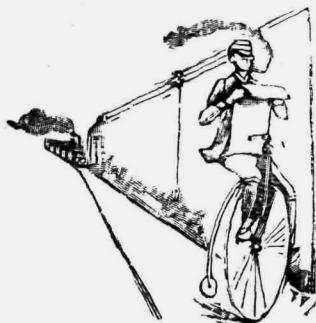

† Ν. ΒΩΚΟΥ

Τὸ ἄλμεγμα

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΟΚΟΥ

— "Αν τὸ βρῆτε, γιατί ἔφυγε τόσο σκυθρωπὸς καὶ τόσο ἀποτόμως ὁ Κοκὸς; εἶπεν εἰς ἐκ τῶν ποδηλατῶν.

— Γιατί; γιατί; ἤρώτησαν περίεργοι οἱ ἄλλοι.

— Διότι ἤλθον με μετὰ τὰ ποδήλα-

τα. "Όταν θέλῃς νὰ τὸν διώξῃς ἀπὸ κανένα μέρος, πῆγαινε, πλησίασέ τον μετὰ τὸ ποδήλατον καὶ αὐτὸς ἀμέσως σηκώνεται καὶ φεύγει.

— Τώρα καταλαμβάνω! ἀνεφώνησεν ἄλλος, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του, γι' αὐτὸ δύο-τρεῖς φορές. ποῦ ἔτυχε νὰ στηρίξω τὸ ποδήλατόν μου εἰς τὸ πεζοδρόμιον καὶ νὰ καθήσω εἰς τὸ τραπέζι του, ἐκεῖνος ἀμέσως ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε, προφασιζόμενος ὅτι βιάζεται καὶ ἐγὼ δὲν εἴξωρα ποῦ νὰ ἀποδώσω αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ μοῦ τὸ ἔκαμε κι' ἐμένα.

— Κι' ἐμένα, κι' ἐμένα, εἶπον τρεῖς-τέσσαρες φωναί.

— Περίεργον πρᾶγμα! Διατί ἄραγε;

— Φαίνεται ὅτι ἔχει ψύχωτιν.

— Ἐχει ποδηλατοφοβίαν.

— Ἐστω τέλος πάντων, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνα λόγον αὐτὴ ἡ ποδηλατοφοβία.

— Ἐχει ἓνα λόγον, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκδρομῶν, ὁ ὁποῖος ἐσιώπα ἕως τότε.

— Πές το μας λοιπόν, Νίκο, πές το μας, ἐφώνησαν ὅλοι ἐν χορῷ καὶ τὸν περιστοίχισαν, κατεχόμενοι ὑπὸ μεγάλης περιεργείας.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Νίκος.

Ἀκρα σιγὴ διεδέχθη ἀμέσως τὰς φλυαρίας τοῦ

ἀνυπομόνου ὁμίλου καὶ ὁ Νίκος, διευθετηθεὶς ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον, διηγέθη τὰ ἑξῆς.

— «Πρέπει νὰ εἰξεύρατε ὅτι ὁ κύρ Κοκὸς ἓνα μόνον ὄνειρον, ἓνα πόθον διακαῆ εἶχεν εἰς τὴν ζωὴν του, νὰ γείνῃ ὀνομαστὸς καὶ διάσημος ποδηλάτης. Ἐπιλοδοῖει νὰ κάμῃ τὰς παραβολωτέρας ἐκδρομάς, νὰ καταρρίψῃ ὅλα τὰ ρεκόρ, νὰ στολίσῃ τὸ στῆθός του μετὰ ὅλα τὰ μετάλλια, νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν βιογραφίαν του καὶ νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα του μετὰ τὴν ποδηλατικὴν στολὴν καὶ τὸ κουκάκι, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπήγαγε τόσο ὥραϊα.

«Με τοὺς κρυφίους λοιπὸν αὐτοὺς σκοποὺς καὶ τὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά του ὁ κύρ Κοκὸς ἤλθε καὶ ἐνεγράφη μαθητὴς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Συλλόγου. Ἀλλ' ἐβγήκε ἀνάποδα ἡ ψυχὴ τοῦ γυμναστοῦ μέχρις ὅτου κατορθώσῃ νὰ ἰσορροπῇ ὁ Κοκὸς καὶ νὰ περιέρχεται τὸ γυμναστήριον ἄνευ τῆς ὑποστηρίξεως βοηθοῦ.

«Ἐν τούτοις τὸ μέγα αὐτὸ κατόρθωμα, τὸ ὁποῖον ἐπετεύχθη ὕστερον ἀπὸ ἀναριθμήτους πτώσεις καὶ μώλωπας, τὸν ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἔγεινε πλέον τέλειος ποδηλάτης. Διὰ τοῦτο ἐχάλασε τὸν κόσμον νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ἐκεῖνος εἰς μίαν ἐκδρομὴν τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ κάμωμεν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Δαρνί. Ἐξήντησα ὅλα μου τὰ ἐπιχειρήματα διὰ νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη ἱκανὸς διὰ τοιαύτην ἐκδρομὴν, ἀλλ' ἐκεῖνος, ποῦ νὰ πεισθῇ! Ἐπέμενε καὶ ἐπὶ τέλους διὰ νὰ με ἀφήσῃ ἥτυχον, ἡναγκάσθη νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ ἔλθῃ.

«Ἡμέρᾳ ἐκδρομῆς εἶχεν ὀρισθῇ μία Κυριακὴ καὶ σημεῖον συναντήσεως τὸ Πάγκειον, ὅπου πρῶτος πρῶτος κατέφθασεν ὁ Κοκὸς. Ἐφοροῦσε ἓνα παράξενον σακκάκι κανελλί μετὰ πολλὰς τσέπας καὶ πλατὺ γιανῶ, κοντὸ παντελονάκι ἐκ τοῦ ἰδίου ὑφάσματος μετὰ πολλὰς σοῦρες σὰν ζεῖμπέκι, κάλτσες ποδηλασίας μετὰ πολλὰ χρώματα, τὸν παραδοξώτερον σκυῶνον, ἀφ' ὅσους ἐκάλυψαν ποτε κεφαλὴν ποδηλάτου καὶ γόβες ἐντελῶς ἰδίας ἐφευρέσεως. Ἐπὶ τοῦ στήθους

του, διεσταυρῶντο διάφορα μαῦρα καὶ κίτρινα λουριά, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκρέμοντο ἕνα τηλεσκόπιον, ἕνα παγοῦρι μὲ νερὸ καὶ ἄλλο μὲ κονιάκι. Ἡ τσέπες του ὅλαις ἐφούσκωναν μέχρι διαρρήξεως ἀπὸ τὰ διάφορα πράγματα, μὲ τὰ ὅποια τὸς εἶχε παραγемίσει καὶ ἀπὸ τῆς τσέπης τοῦ παντελονιοῦ του ἐξέφευγον τὰ ἄκρα ὅλων τῶν ἐφημερίδων τῆς ἡμέρας.

«Μόλις ἀντίκρυσα ἐκεῖνα τὰ χάλια, ἐκείνην τὴν παρωδίαν τοῦ Δὸν Κισώτου, ἔσκασα τέτοια γέλια, ὥστε προσκάλεσα τὴν προσοχὴν τῶν ὀλίγων πρωτῶν θαμνῶν, οἱ ὅποιοι μὲ ὅλα τὰ μαχμουρλίκι τῶν ἐξεκαρδισθησάν ἐπάνω εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν.

«Ἄλλ' ὅταν ἔρριψα τὰ βλέμματα εἰς τὸ ποδήλατον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε προσδέσει τὸ ἐπανοφόρι του, μίαν ποδηλατικὴν φανέλλαν καὶ ἕνα σάκκον μὲ τρόφιμα, ἔχασα ὅλην τὴν φαιδρότητά μου. Θεέ μου, τί ποδήλατον ἦτο ἐκεῖνο! Ἐνθυμεῖται κανεὶς ἀπὸ σὰς ἐκεῖνα τὰ δίκυκλα τοῦ παλαιοῦ συστήματος μὲ τὸ φιλὸ καουτσούκ, ποῦ ἦτο σὰν σχοινί, χωρὶς θάλαμον ἀέρος καὶ προσηρμύζετο εἰς τοὺς τροχοὺς μὲ κόλλαν, ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἰσέχθησαν ἐδῶ πρῶτα πρῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὅχι ἐτρέχαμε, ἀλλὰ ἐμαρτυρούσαμε; Ἄ, τί ἐτραβούσαμε ἐκεῖνα τὰ χέρνια. Αἱ συνοικίαι ἀπὸ τὰς ὁποίας διηρχέμεθα ἐγίνοντο ἀνάστατοι. Ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι ἄφηναν τὰς ἐργασίας τῶν καὶ ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν τὰ περιεργα φαινόμενα, τὰ ὅποια ὠνόμαζαν *καροτσάκια, βελουσινπέδια, διαβολομνηχανές, ποδήλατρα* καὶ νὰ μᾶς κυνηγοῦν μὲ φωνές καὶ μὲ ἀντάρες, σὰν ἄγριοι τῆς Ἀφρικής. Ἐμεῖς δὲ ἐπειδὴ ἦσαν βαρέα καὶ δυσκίνητα, δὲν εἰμπορούσαμε νὰ φύγωμε γρήγορα, καὶ πότε τὰ παιδιά ἐπρόβφαναν νὰ περνοῦν εἰς τὰς ἀκτῖνας καλὰμια ἢ ξύλα καὶ μᾶς ἔρριπταν, πότε οἱ κουτσαβάκηδες ἤρπαζαν τὸν τροχὸν καὶ μᾶς ἐσταματοῦσαν καὶ πότε οἱ σκύλλοι, τοὺς ὁποίους παρώτρυναν ἐναντίον μας, μᾶς ἔσχιζαν τὰ πανταλόνια.

Τέλος πάντων ὁ Κοκός, διότι ἄλλοι τὰ εἶχον ἐνοικιάσει καὶ ἄλλοι δὲν τοῦ ἐμπιστεύοντο ποδήλατον ἐπειδὴ ἦτο ἀρχάριος, ἐξέπεσεν εἰς ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἐρείπια, τὸ ὅποιον καὶ μᾶς ἔφερε μὲ ἀκτῖνας ἐλκετικῶς, μὲ τὸ καουτσούκ καταφαγωμένον, κυριολεκτικῶς χάρβαλο.

Τοῦ ὑπέδειξεν ὅτι τὸ ποδήλατόν του ἦτο ἀκατάλληλον διὰ τοιαύτην ἐκδρομὴν καὶ τὸν προσέτρεψεν καὶ πάλιν νὰ μείνῃ. Ἄλλ' ἐκεῖνος, ἀδιαφορῶν εἰς τὰς παρατηρήσεις μου, ἔκοψε κάμποσες κοῦρες, ἔκαμε μερικοὺς ἐπιδεικτικοὺς κύκλους, παρατηρῶν λαθραίως ἂν τὸν ἐθαύμαζαν ὅσον ἔπρεπε οἱ διαβάται, ἔπειτα τὸ ἐλάδωσε, τὸ ἐξεσκόνισε καὶ τεντωθεὶς ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος, κατευχαιστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ. διέταξεν βαρὺν γλυκύν, τὸν ὅποτον ὀλίγον ἔλλειψε νὰ χύσῃ ὁ ὑπηρετὴς ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλοια.

Μετ' ὀλίγον συνηθροίσθησαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ὅλον τὸ κοπάδι εἰσώρμησεν εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς καὶ ἐγένετο ἄρτανον.

Ἐγώ, δὲν ἐνθυμοῦμαι διὰ ποίαν αἰτίαν, ἐξεκίνησα πέντε λεπτὰ ἀργότερα. Ἄλλ', ἐνῶ ἔτρεχα ὀλοταχῶς, διὰ νὰ προσθῶσω τοὺς ἄλλους, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ μοῦ κόπτει τὸν δρόμον ἕνα πλήθος παιδιῶν, τὰ ὅποια εἶχον περιτριγυρίσῃ τὸν ἀγαπητὸν Κοκόν, ὅστις, μὲ τὰ ἐργαλεῖα κατὰ γῆς

ἐξηπλωμένα, κατεγίνετο νὰ ἐπισκευάσῃ τὸ ἐρείπιόν του.

— «Τί ἔπαθες, Κοκό;

— «Μοῦ ἐβγήκε ἡ ἄλυσσιδα . . . νὰ πάρ' ὁ διάβολος . . . καλὰ μοῦ τὰ ἐλεγεσ ἐσύ . . .

— «Καὶ πάλιν σοῦ τὸ λέγω καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ μείνης, εἶνε καιρὸς ἀκόμη.

— «Ἄ, μπᾶ! εἶνε ἀδύνατον. Ἐμπρός, ἐμπρός. Ἄν θέλῃς βοήθησέ με μόνον νὰ βάλω τὴν ἄλυσσίδα.

«Ἐφηρμύσαμε μὲ ὅχι ὀλίγον κόπον τὴν ἄλυσσίδα καὶ ἐξεκινήσαμεν.

«Ἐβάδιζα εἰς τὸ πλευρόν του, ἀναγκαζόμενος νὰ βραδύνω τὸν δρόμον μου, διότι ἐκεῖνος, ὡς ἦτο ἐπόμενος, δὲν ἤμποροῦσε νὰ τρέξῃ. Τὸν συνεβοῦλευα δὲ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἰσοροπίαν, διότι εἶχε βρέξει ἄφ' ἐσπέρας καὶ τὸ ἔδαφος ἐκεῖ ἀπὸ τὰ κάρα καὶ τὰ ζῶα ἦτο λασπῶδες, ἐκεῖνα δὲ τὰ κκουτσούκ ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ γλιστροῦν, καθὼς εἰξεύριτε, πολὺ εἰς τὴν λάσπην. Ἄλλ' ἐνῶ ἐγὼ ὠμιλοῦσα καὶ ἐκεῖνος προσεπάθει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις νὰ δώσῃ ὀλίγον δρόμον εἰς τὸ ποδήλατον, αἶφνης ἀκούω ἕνα πᾶρ! καὶ βλέπω τὸν Κοκόν νὰ ξαπλώνεται παρδὺς - πλατὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Κατεβαίνω, τὸν βουθῶ, σηκώνεται, ἀλλά, τί νὰ ἰδῇς! εἶχε πέσει τόσοον κανονικά, ὥστε ὅλη ἡ δεξιὰ πλευρά του καὶ μέρος τῆς ράχους ἀπετυπώθη θαυμασίως ἐπὶ τῆς λάσπης. Ἄν ἐβλέπατε ἐκεῖνο τὸ ἀπηλπισμένον βλέμμα, ποῦ ἔρριπεν εἰς ἐμέ, ἀφοῦ πρῶτα ἐπιθεώρησε τὸ ὠράϊον καὶ καινουργές κοστοῦμι του θὰ σὰς ἔπερναν τὰ δάκρυα. Ἐδάκρυσα καὶ ἐγώ, ἀλλὰ . . . ἀπὸ τὰ γέλοια.

— «Ἐγὼ τσικίζομαι καὶ σὺ γελᾷς, ἀδελφέ;

— «Μὰ εἶνε νὰ μὴ γέλασῃ κανεὶς μὲ τέτοια φάτσα;

— «Βοήθησέ με τοῦλάχιστον νὰ καθαρισθῶ.

«Τὸν ἐβόηθησα νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ πολὺ - πολὺ τῆς λάσπης καὶ ἀφοῦ ἐτακτοποιήσε τὸ ποδήλατόν του, ἀνέβημεν καὶ ἐκινήσαμεν.

«Αὕτῃ τὴν φορὰν ἐπήγγαινα πρῶτος ἐγώ, διὰ νὰ τοῦ σημειώσω τὸν δρόμον, ἐκεῖνος δὲ ἤρξατο κατόπιν μου, ἀκολουθῶν ἀκριβῶς τὴν γραμμὴν τῶν τροχῶν μου. Ἄλλ' ἐνῶ ἐβάδιζα βραδέως, βλέπων πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ ἀναπτύσσων συγχρόνως εἰς τὸν Κοκόν τὸ κεφάλαιον περὶ τοῦ πῶς δεῖ πίπτειν κατὰ κανόνας, ἐξαφνα παρουσιάζεται μία σοῦστα, ἡ ὁποία ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος.

— «Δεξιὰ, Κοκό! τοῦ φωνάζω καὶ συγχρόνως κλίνω πρὸς τὸ δεξιὸν τῆς ὁδοῦ, ταχύνων τὸ βῆμα.

«Ἡ σοῦστα ἐπέρασε καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθησα ἀμέριμνος τὴν συνέχειαν τοῦ δρόμου καὶ τῆς ὁμιλίας μου, ἀλλ' ἀπάντησιν δὲν ἐλάβαν.

— «Μά, τί διάβολο, ἐβουδάθης, Κοκό;

«Ἄκρα σιγὴ!

«Στρέφω καὶ βλέπω ὅτι τόσην ὥραν ὠμιλοῦσα μὲ τὸν ἑαυτόν μου! Ὁ Κοκὸς διακόσια μέτρα ὀπισθεν, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου μᾶς συνήντησεν ἡ σοῦστα, ἐδέχτο τὰ περιποιήσεις δύο κηπουρῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκαθάριζαν μὲ τὰς ἐφημερίδας τοῦ πανταλονιοῦ του. Σπύδω νὰ φθάσω, φοβούμενος μήπως ἔσπασε κανένα κόκκαλο, ἀλλὰ τώρα πλέον ἐγέλα καὶ ὁ ἴδιος. Πόσον ταχέως συνειθίζει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν δυστυχίαν!

— «Μὰ πάλι ἔπεσες, εὐλογημένε ;
— «Ὅχι, ἀδελφέ, μόνον ἐδάρυνε πολὺ τὸ δεξιόν, καὶ διὰ τὸ μὴ χάνω τὴν ἰσορροπίαν, ἐφορτώθηκα καὶ ἀπὸ τὸ ἀριστερόν.

— «Ἐξοσμάριζε τὸ ἀφεντικό, εἶπεν ὁ εἰς ἐκ τῶν κηπουρῶν.

— «Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτό· ἤθελε νὰ κάμῃ τὸ κοστοῦμι τοῦ μονόχρωμο, ὁμοιόμορφο. κατὰ πῶς λέν' αὐτοί. Φαίνεται πῶς ἔχει γούστα τοῦ λόγου του, εἶπεν ὁ ἄλλος, καὶ ἐγελοῦσαν ἀκράτητοι καὶ οἱ δύο.

«Εἴτε διότι τὰ ἔχασεν ὁ Κοκὸς, ἔταν τοῦ ἐφώνα-
ξα: «Δεξιὰ,» εἶτε διότι ἐφοβήθη μήπως συγκρου-
σθῇ μὲ τὴν σοῦσταν, ἐστράφη ἀποτόμως ἀριστερά,
ἀλλ' ἐστρώθη χάμω καὶ ἐξησφαλίσθη. Τότε, τυ-
χαίως διερχόμενοι, τὸν παρέλαβαν ἐκεῖνοι οἱ κατερ-
γαρεῖοι, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπασάλεψαν χειρότερα, προσ-
ποιούμενοι ὅτι τὸν ἐκαθάρizαν, ἐνῶ συγχρόνως τὸν
εἰρωνεύοντο καὶ ἐγελοῦσαν.

«Τὸν ἀπήλλαξα τέλος πάντων ἀπὸ τὰς χεῖρας
ἐκείνων καὶ ἐτέθημεν ἐκ νέου εἰς τάξιν πορείας,
τώρα ὅμως τὸν ἔβαλα νὰ προηγήται, διὰ νὰ ἡμπο-
ρῶ νὰ τὸν ἐπιβλέπω. Ἄλλ' ἔσον ἐπροχωρούσαμε,
τόσον ὁ ἀνῆφορος ἐγίνετο ἀποτομώτερος καὶ ἡ τα-
χύτης τοῦ ποδηλάτου ἐμετριάζετο, μολοντί ὁ δυ-
στυχῆς προσεπάθει νὰ ὠθῇ τὸ ἐρείπιόν του ὅσον
περισσότερον εἰμπορούσε.

«Μετ' ὀλίγον ὁ ἰδρῶς ἔτρεχε ποταμηδὸν ἀπὸ τὸ
πρόσωπόν του, τὰ ρουθούνια του ἐφουσοῦσαν, σὰν
ἀτμομηχανὴ καὶ ἐλαχνίαζε, ὡς νὰ ἐξεψυχοῦσε,
καὶ ὅμως ὁ Κοκὸς ἐξηκολούθει νὰ παλαίῃ μὲ τὸν
ἀνῆφορον, βλασφημῶν τὴν ἀνοησίαν του, βλα-
σφημῶν τὸ ποδήλατον λαὶ τὸν ἐφευρέτην του,
βλασφημῶν τὸν ἀνῆφορον, τὸν δρόμον καὶ τὸν
μηχανικὸν ποῦ τὸν ἐχάραξεν, ὡς νὰ εἵξευρεν
ὅτι θὰ ἤρχετο ἐκεῖνος νὰ τὸν ἀναβῇ μ' ἐκεῖνος τὸ
χάρβαλο, καὶ σταματῶν εἰς κάθε πενήντα μέτρα
διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

«Τοιοῦτοτρόπως βαδίζων, ἐννοεῖτε βεβαίως ὅτι,
ὄχι μόνον δὲν εὗρισκα καμμίαν εὐχарίστησιν ἀπὸ
τὴν ἐκδρομὴν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐφθανα ποτὲ εἰς τὸ Δα-
φνί. Τὸν προσέτρεψα λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὀλίγον
ὥραν διὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ, ἐκεῖνος ἐ-
κὼν ἄκων ἐδέχθη, καὶ ἐγὼ ἔφυγα, σπεύδων νὰ προ-
φθάσω τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ὑπελόγιζα ὅτι θὰ εἴ-
χαν ἤδη φθάσει εἰς τὸ Δαφνί.

«Τὸ ξεκοκκάλισμα τῶν ἀρνιῶν εἶχε τελειώσει, ἡ
ρετσίνα εἶχεν ἀρχίσει τὴν ἐνέργειάν της καὶ τὸ
γλέντι εὗρισκετο εἰς τὴν ἀκμὴν του, ὅτε μέσα εἰς
τὸν θόρυβον καὶ τὰ τραγούδια ἀκούεται μία στεντο-
ρεία φωνή:

— « Ἰδέτε ἐν οἰκτρότατον τοῦ ἀνθρώπου θῦμα,
μὴ τὸ νομίζετε σκιάν, ποῦ ἔσχις τὸ μνημα . . .

«Κυττάζομεν ὅλοι πρὸς τὸν δρόμον καὶ βλεπόμεν
τὸν ταλαίπωρον Κοκόν, νὰ σπρώχνῃ πρὸς τὰ ἄνω
μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸ ποδήλατον, βαδίζων βραδέως
καὶ μετὰ κόπου, γλωμῶς, ἐξηντλημένος, ἐκνευρι-
σμένος, εἰς κατάστασιν τέλος πάντων ἀθλίαν καὶ
ἐλεεινήν.

«Οὐρανομήκης ζητωκραυγὴ, ἐκδιώξασα ὅλους
τοὺς σπίνους ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἐξηπλώθη εἰς τοὺς
ἄερας καὶ πάρυτα οἱ τριάντα μισομεθυμένοι συν-
δαιτυμόνες, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον διηγηθῇ τὰ δει-

νοπαθήματα τοῦ Κοκοῦ, ὥρμησαν ἐπὶ πτερύγων ἀ-
νέμων μὲ φωνὰς καὶ μὲ τραγούδια πρὸς ὑποδοχὴν
του. Ὁ Κοκὸς τοὺς ἀνέμινε μὲ ἓνα ψεύτικο χα-
μίγελο, ὑπὸ τὸ ὅποῖον προσεπάθῃ νὰ κρύψῃ τὴν
κόπωσιν καὶ τὴν βαρυθυμίαν του. Καλλίτερα ὅμως
θὰ ἔκαμνεν, ἂν ἐτρέπετο εἰς φυγὴν διότι τοῦ ἐπέ-
πασαν ὡς γῦπες ὅλοι καὶ, συγχρόνως διὰ τὴν
ταχέαν καὶ αἰσίαν ἄφιξίν του, τὸν ἐφιλοῦσαν μὲ
τόσην περιπάθειαν καὶ τὸν ἐνηγκαλίζοντο μὲ τόσον
ἐνθουσιασμόν, ὥστε ὀλίγον ἔλλειψε νὰ τὸν σκάσουν.
Ἐπειτα ζαλισμένον καὶ ἡμυπνιγμένον τὸν ἐπῆραν
εἰς τοὺς ὄμους μερικοί, ἐνῶ ἄλλοι ἐσῆκωναν ὡς
λάβαρον τὸ πολυτίμον ποδήλατον, καὶ τὸν ἔφεραν
ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει εἰς τὰ πεῦκα, ψάλλοντες
φρενιτιῶδως αὐτὸ τὸ αὐτοσχέδιον ἐμβατήριον κατὰ
τὸν ἦχον τοῦ: «Στὴ μέση τὸ σπαθί μου».

«Μὲ τὸ πολύκροτό του
καὶ τὸ ποδήλατό του
σὰν τὸ πονεὶ πετῇ,
κι' ἐμπρὸς ἂν εἴν' ἀνιήδι,
ἢ βράχος, ἢ λαγκάδι,
διόλου δὲν ῥωτᾷ.
Οἱ βοῶντο τὸν θωπεύον,
ἡ τοῦμας τὸν μαγεύον,
τὸν θέλγει ἡ πληγὴ,
καὶ ὅταν τὸν περιβάλλει
τῆς λάσπης ἡ ἀγκάλη,
δὲν τὸν χωρεῖ ἡ γῆ.
Μερίαστε νὰ περάσῃ
νὰ μὴ σὰς κοιματίσῃ
γιατ' εἶνε βιαστικός,
ὁ μέγας στρατηλάτης,
ὁ πρῶτος ποδηλάτης,
ὁ ξακουστός Κοκός.

«Ὁ πανζουρλισμός, ὁ ὅποῖος ἐπηκολούθησε μετὰ
ταῦτα, δὲν περιγράφεται. Ἀφοῦ τὸν ἀπέθεσαν ἐπὶ
τῆς γλῶσσης, ὅπου εἶχε στρωθῇ τὸ τραπέζι, ὑπὸ τὰ
πεῦκα, ἄλλοι ἐπανελάβαν τὰς στροφὰς εἰς τὰ
αὐτιά του, ἄλλοι τὸν ἐστεφανώσαν μὲ κλάδους πεύ-
κων, ἄλλοι τοῦ ἔχωναν εἰς τὸ στόμα διὰ τῆς βίας
μεζέδες καὶ ἄλλοι τὸν ὑπεχρέωναν νὰ πίνῃ μεθερ-
μοτάτας ἐκφράσεις φιλίας καὶ ἀγάπης.

«Ὁ ταλαίπωρος Κοκός, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἔχει νὰ
κάμῃ μὲ τριάντα μ.θυσμένους, ἀπέναντι τῶν ὁποί-
ων ἦτο ἀδύνατος πᾶσα ἀντίστασις, ἀπεφάσισε νὰ
ὑποκύβῃ εἰς τὸ πεπρωμένον καὶ νὰ συμμορφωθῇ
μὲ τὴν περίστασιν διὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐνδεχόμενα χει-
ρότερα. Μὲ ὅλην λοιπὴν τὴν ἐξάντλησίν του, προσ-
ποιούμενος ὅτι συμμετεῖχε τῆς γενικῆς εὐθυμίας,
ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τῶν ἄλλων,
νὰ τραγουδῇ καὶ νὰ ἀστειεύεται. Ἐβίασε δὲ τὸν
ἑαυτὸν τοῦ νὰ καταπίνῃ ὅλους τοὺς μεζέδες ποῦ τοῦ
ἔχωναν εἰς τὸ στόμα, νὰ κάμῃ πενήντα ἀντιφω-
νήσεις εἰς πενήντα προπόμενους, ποῦ ἔγειναν ἄλλε-
πᾶλληλοι πρὸς τιμὴν του, καὶ νὰ ἀδειάσῃ ὅλα τὰ
ποτήρια, ὅσα τὸν ὑπεχρέωναν νὰ πίνῃ.

«Ἐῖχε περάσει ὡς μία ὥρα μέσα εἰς αὐτὴν τὴν
φρενιτιδα, ὅτε, ἐνῶ ὁ Κοκὸς ἀδειάζε τὸ ποτήρι του
στόμα μὲ σιόμα ἀγκαλιασμένος μὲ τὸν πρῶτον ἐπι-
μένον του, ὁ ὅποῖος τοῦ ὠμίλει τραυλίζων, ἔξαφνα
περιχύνει μὲ μιὰ ρουκέτα τὰ μούτρα ἐκείνου καὶ
πίπτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι. Ἐ-
τρεξα ὁμέσως νὰ τὸν σηκώσω, ἀλλά, τόσον ἀκα-
ριαίως τὸν εἶχε καταλάβει ἡ ληθργία τῆς μέθης,
ὥστε δὲν ἤκουε πλέον οὔτε κανόνια. Τὸν ἐπῆραμε

λοιπόν απ' ἐκεῖ, τὸν ἐβάλαμε μέσα εἰς τὸ μαγαζί, τὸν ἐσκεπάσαμε καὶ τὸν ἀφήσαμε νὰ χωνεύσῃ τὸ κρασί του ἐν ἡσυχίᾳ.

« Ἡμεῖς ἐξηκολουθήσαμεν τὴν διασκέδασιν, ἀλλὰ βαθμὴδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ὁ κόρος. ἡ ζωηρότης ἐξησθένησε καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας ἄλλοι εὑρέθησαν κοιμώμενοι καὶ ἄλλοι ἐσυζητοῦσαν ἡσύχως, ἐξηπλωμένοι ὑπὸ τὰ πεῦκα καὶ πίνοντες τὸν καφέν των.

« Εἰς τὸς πέντε ὁ καιρὸς μετεβλήθη ἐπὶ τὸ ψυχρότερον καὶ ὁ οὐρανὸς ἐσκεπάσθη ὅλος ἀπὸ σύννεφα μαῦρα. Ἦτοίμασθημεν ἐπομένως ὅλοι νὰ φύγωμε, φοβούμενοι μὴ μᾶς πιάσῃ βροχή, ἀλλ' ὁ Κοκὸς, ὅχι μόνον νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἐζητοῦσα νὰ τὸν ἐξυπνήσω εἰμποροῦσε. Τοῦ ἀγῆρεσα λοιπόν τὸ πορτοφόλι, πλὴν ἐνὸς ταλλήρου, τὰ δακτυλίδια, τὴν καρφίτσα καὶ τὸ ρολόγι του, τοῦ ἀφῆκα μίαν σημείωσιν ὅτι τὰ ἐπῆρα ἐγὼ, παρεχάλεσα τὸν παντεπώλην νὰ τὸν προσέχῃ καί, ἂν περῶν καμμία ἀμαξία, νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ἔφυγα μετὰ τῶν ἄλλων ἡσυχος περὶ αὐτοῦ.

« Ὅταν ἐξύπνησε, νηφάλιος πλέον, ἡ νύκτα εἶχε προχωρήσει πολὺ, ἀλλ' ὁ Κοκὸς δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπον νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ Δαφνί.

« Ἐφαγε λοιπόν κατι τι, ἡτοίμασε τὸ ἐρείπιόν του, τὸ ἐλάδωσε, ἤναψε τὸ φαναράκι του ἢ μᾶλλον τὴν πυγολαμπίδα του ἐφορώθη τὴν ἀμαρτωσιά του καὶ ἐβγήκε. Μόλις ὅμως εἶδε τὴν νεκρικὴν σιγὴν, ἡ ὁποία ἐδασίλευεν εἰς τὰ πέριξ καὶ τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον καθίστα ζοφερώτερον ὁ συννεφιασμένος οὐρανός, μετενόησεν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά, δὲν εἰμποροῦσε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

« Ἀνέβη λοιπόν εἰς τὸ ποδηλάτον καὶ ἐξεκίνησε. Ὑποβοηθούμενος δὲ ἀπὸ τὸν κατήφορον ἔφευγε μὲ ὀλιγώτερον κόπον καὶ μὲ πολλὴν ταχύτητα. Ἀλλ' ὅταν ἀπομακρυνθεὶς ἀρκετά, εὑρέθη κατὰμονος εἰς τὸν δρόμον μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σκότος, ἀκούων μόνον τὸν μονότονον κρότον τοῦ ποδηλάτου καὶ τὴν μυστηριώδη βοήν, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ τὸ δάσος, ὁ πρῶτός του φόβος ἐδιπλασιάσθη καὶ ἡ καρδιά του ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατά.

« Τοιοῦτοτρόπως ἔφθασε μέχρι τοῦ Πυριτιδοποιείου, ὅπου ἡ ιδέα ὅτι εὐρίσκεται εἰς μέρος κατοικούμενον τὸν καθυσάχασεν ὀλίγον καὶ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ θάρρος. Ἦρχισε μάλιστα νὰ σφυρίζῃ καὶ μίαν πόλκαν σύμφωναν μὲ τὸν χρόνον τῶν ποδῶν του, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν τὸ ποδηλάτον νὰ τρίβῃ ἀπαισιῶς ἐπάνω εἰς τὰ χαλίκια. Ὅταν διήλθε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Πυριτιδοποιείου, ἦτο ἐντελὼς ἡσυχος, ἦτο σχεδὸν ἀμέριμνος. Ἐχαιρέτησε τὸ Κατάστημα μὲ ἓνα Ρουμανικὸν μᾶρς καὶ τὸ ἀφῆκεν ὀπίσω του, σφυρίζων ἐν μέσῳ πολλῶν ἀναμνήσεων μίαν κανδρίλιαν, τὴν ὁποίαν εἶχε χορεύσῃ εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον τὴν τελευταίαν Ἀπόκριω. Ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὸ γκαλὸπ τῆς κανδρίλιας, τάπ! τούπ! τοῦ ἔρχονται ἔξαφνα δυὸ κτυπήματα στὴ ράχη. — Ἀ! ἐκεῖνος βάζει μίαν φωνὴν καὶ πᾶρ' τον κάτω μαζὶ μὲ τὸ ποδηλάτον.

« Ἀμέσως τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ιδέα ὅτι τοῦ ἐπετέθησαν λησταί, καὶ ἡ ιδέα αὕτη τὸν ἔκαμε νὰ πεταχθῇ ἐπάνω σὰν ἐλαστικό. Ἀλλ' οὔτε ληστὰς εἶδε, οὔτε

τίποτε. Τριγύρω του δὲν ἐκινεῖτο οὔτε φύλλον· ἀπὸ μακρὰν δὲ ἤρχετο μόνον ἡ ἐξησθένημένη βοή τοῦ δάσους καὶ ὁ συγκεχυμένος θόρυβος τῆς πόλεως.

« Βεβαιωθείς λοιπόν ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλησίον του ἄλλο ἔρψυχον ὃν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, συνήλθεν ἐκ τοῦ τρίμου, ὁ ὁποῖος τὸν κατέλαβε, καί :

— Ἔτσι θὰ μὲν ἐφάνη, εἶπε

« Ἡσυχος δὲ ὅτι δὲν ἐκινδύνευσεν οὔτε τὸ βαλάντιον, οὔτε ἡ ζωὴ του, ἔπνευσε τὸ δυστυχισμένο ποδηλάτον καὶ τὸ ὤθησε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀλλὰ μόλις ἐκινήθησαν οἱ τροχοί: τάπ! τούπ! τούπ! νέοι ραβδισμοὶ εἰς τὴν ράχην: — Ἀ! ἐκεῖνος βάζει νέαν φωνὴν καὶ νάτος πάλιν ἀνάσκελα, ἀπὸ κάτω ἐκεῖνος καὶ ἀπὸ πάνω τὸ ποδηλάτον. Τώρα ὅμως δὲν ἦσαν πλέον χωρατά. Ἐνας πόνος, ποῦ ἡσθάνετο εἰς τὰ πλευρά, ἐσήμαινε ὅτι εἶχε κτυπήσῃ ἄσχημα! Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ ξεμπερδεύθῃ ἀπὸ τὸ ποδηλάτον, ἐσηκώθη, ὅπως εἰμπόρεσε, ἔτριψε τὸ μέρος ὅπου ἐπονοῦσε, ἐδίπλωσε μὲ τὸ μανδῆλι τὸ χέρι του, ποῦ εἶχε ξεγδαρθῇ καὶ ὅλ' αὐτά, ἐνῶ συγχρόνως ἐκτύταζε δειλὰ - δειλὰ τριγύρω του νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Διότι δὲν ἦτο πλέον οὔτε φαντασία, οὔτε πλάνη ἦσαν σωσταὶς ξυλῖαις, ἦσαν ματσουκῖαις. Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ ἦλθαν αὐταὶς ἡ ξυλῖαις. Ὁ Θεὸς βέβαια δὲν τῆς ἔρριψε, ἄνθρωπος ποιεῖν δὲν ἐφαίνετο· ἀπὸ ποῦ λοιπόν ἦλθαν; Αὐτὸ ἦτο τὸ δύσκολον πρόβλημα, τοῦ ὁποίου ματαίως ἡσχολεῖτο νὰ εὑρῇ τὴν λύσιν, τρίβων συγχρόνως τὰ πλευρά του, τὰ ὁποῖα ὅσον ἐκρύωναν, τόσον ἐπονοῦσαν. Αἶφνης τοῦ ἐπέρχεται μία ιδέα φρικώδης.

— Νεράιδες θὰ 'νέ!

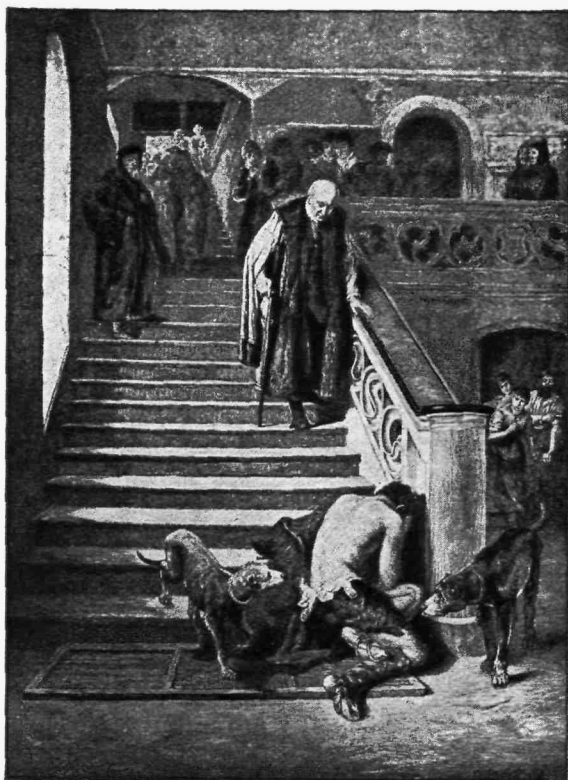
« Εἶπε, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὥρμησεν ἑξαλλος ἐκ τοῦ φόβου ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου καὶ μὲ κίνδυνον νὰ κατασυντριβῇ εἰς κάθε βῆμα του, ἐρρίφθη ἀκατάσχετος εἰς τὸν κατήφορον :

κ' ἐμπρὸς ἂν εἶν' ἀηγάδι,
ἢ πέτρας, ἢ λαγκάδι,
διόλου δὲν ἔρωτᾷ

Ἀλλ' ὅσον περισσότερον ἔφευγε, τόσον δυνατώτεραις ἦσαν ἡ ξυλῖαις, ἡ ὁποῖαις ἐπεφταν σὰν βροχὴ εἰς τὴν ράχιν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμνε νὰ φαντάζεται ὅτι τὸν παρακολουθοῦν εἰς τὸν δρόμον τάγματα καὶ συντάγματα ἀπὸ Νεράιδες καὶ Τελώνια.

« Φαντασθῆτε λοιπόν τὸν τρόμον του! Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ του εἶχεν ἀποκρυσταλλωθῇ μέσα εἰς τὸν λάρυγγά του. Τὰ δόντια του ἐκτυποῦσαν σὰν κρόταλα, ἡ καρδιά του ἐκινδύνευσεν νὰ διαρρήξῃ τὸ στῆθος του· ἡ ψυχὴ του εἶχεν ἔλθει στὰ χεῖλη καὶ μόνον τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἐνήργει καὶ τοῦ ἐδίδε δυνάμεις νὰ ὠθῇ τὰ πεντὰλ μανιωδῶς, ἐστημμένος ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου μὲ τὰ μάτια τενωμένα καὶ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα ἐνῶ ἡ ράχη του εἶχεν πλέον μουδιάσει ἀπὸ τοὺς ραβδισμούς, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολοῦθουν, διότι εἶχε κοπῇ τὸ καουτσούκ τοῦ ὀπισθοῦ τροχοῦ καὶ εἶχεν ἀποσπασθῇ ἡ μία ἄκρα του, ἡ ὁποία εἰς κάθε στροφὴν τοῦ τροχοῦ τοῦ ἐδίδε καὶ ἀπὸ μίαν εἰς τὴν ράχην, σὰν βούρδουλας.

« Μὲ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ καρδιοκτύπι αὐτὸ ἔφθα-

G. FENDEL

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου

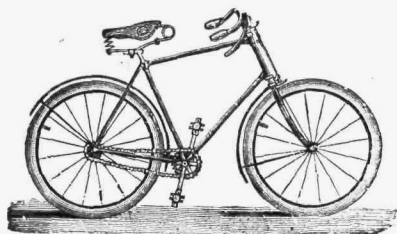
σεν ὁ δυστυχὴς μέχρι τῆς Ἀγ. Τριάδος. Ἐκεῖ δέ, ἅμα εἶδε τοὺς πρώτους ἀνθρώπους καὶ ἔπαυσε νὰ τὸν ἐγκαρδιώσῃ τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως, αἱ δυνάμεις τοῦ τὸν ἐγκατέλιπον ἐντελῶς, τὸν κατέλαβεν ἓνα σφοδρὸν ρῆγος καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λιπόθυμος.

«Ἐσπευσαν ἀμέσως καὶ τὸν ἐσήκωσαν δύο-τρεῖς διαβάται, ὁδηγούμενοι δὲ ἀπὸ τὰ μπιλιέτα τοῦ τὸν μετέφεραν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸ σπίτι τοῦ μὲ ἓνα πυρετὸν φοβερὸν καὶ τρομερὸν.

«Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀφοῦ δὲν τὸν εἶδα καθόλου, ἐπῆγα νὰ τοῦ παραδώσω τὰ πράγματά του εἰς τὸ σπίτι, ὅπου μοῦ διηγήθη τὰ τῆς ἐπιστροφῆς του. Ἀλλὰ τοῦ ἐπῆλθε νέος πυρετός, ὁ ὁποῖος μετὰ ταῦτα ἔγεινε τριταῖος καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τὸν βασανίζῃ ἐπὶ ἑξ μῆνας.

«Ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας δὲν εἴμπορεῖ πλέον νὰ ἰδῇ ποδήλατον.

ΗΓΙΑΣ ΣΤ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΑΓΩΝΙΣΜΑ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,”

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Πινακοθήκης» προκηρύσσει ποιητικὸν ἀγώνισμα ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

- 1) Γίνονται δεκτὰ ποιήματα λυρικά, ὅλως ἀνέκδοτα, σύντομα. Αἱ μιμήσεις καὶ παραφράσεις ἀποκλείονται.
- 2) Ἀφίεται πλήρης ἐλευθερία εἰς τοὺς μετέχοντας τοῦ ἀγωνίσματος ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν.
- 3) Ὁ αὐτὸς ποιητὴς δύναται νὰ ὑποβάλλῃ πλείονα τοῦ ἑνὸς ποιήματα.
- 4) Τὰ ποιήματα δεόν ν' ἀποσταλῶσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης» μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. Θὰ κριθῶσι ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἡ κρίσις δὲ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1903.
- 5) Τὰ χειρόγραφα θὰ φέρωσι ψευδώνυμον ἢ ρητόν, ὅπερ θ' ἀναγράφεται καὶ ἐπὶ κλειστοῦ φακέλλου φέροντος ἔσωθεν τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ποιητοῦ.
- 6) Εἰς τὸν βραβευθησόμενον θὰ δωρηθῇ καλλιτεχνικὸν ἔργον Ἑλλήνος καλλιτέχνης εἰς ἀνάμνησιν.
- 7) Ἐκ τῶν ἐπαινεθησομένων θὰ δημοσιευθῶσι τὰ κράτιστα.

Ἀθήνησι τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1902.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

